Thừa Thiên Huế, ngày 06/10/2014

Kính gửi các cô, chú, quý ân nhân trong quỹ Học bổng Từ Bi Foundation.

Đầu thư cho con gửi lời kính thăm sức khỏe đến các cô, chú, quý ân nhân trong quỹ Học bổng Từ Bi Foundation.

Con tên là Mai Thị Kim Hạnh là sinh viên năm 3 ngành y đa khoa, ngày 04/10/2014 con đã rất vinh dự lần thứ 2 được nhận Học bổng Từ Bi Foundation.

Lá thư lần này con viết với mong muốn được sẽ chia những cảm xúc thật, và những suy ngẫm trong con đến quý cô, chú sau buổi nhận Học bổng 04/10/2014, buổi cùng cô chú trao tặng quà cho các bệnh nhi khoa Ung bướu_Bệnh viện Trung ương Huế, và các em tại chùa Quảng Tế (TP Huế).

Chiều ngày 04/10/ 2014 chúng con rất vui mừng lại được nhận Học bổng Từ Bi Foundation. Con càng vui hơn khi phần quà lần này con được nhiều hơn năm ngoái vì có tiến bộ trong học tập, và mỗi bạn được tặng thêm 1 chiếc áo nữa. Con vui lắm, đó niềm vui sâu lắng cùng với những suy tư lặng vào trong. Con cảm thấy mình thật có lỗi khi đã không báo cáo với các cô, chú về việc học tập, tham gia hoạt động của mình trong một năm qua kể từ khi được nhận học bổng. Chúng con thật vô tư và chưa trưởng thành trong ứng xử, nhưng các cô, chú đã rộng mở tấm lòng bỏ qua cho chúng con. Con hiểu từ nay mình phải học hỏi không chỉ về chuyên môn, mà còn là trách nhiệm trong ứng xử.

Ngay sau khi nhận Học bổng, chúng con được cùng cô chú đến khoa Ung bướu bệnh viện TW Huế trao tặng quà cho các bệnh nhi ở đây. Điều khác biệt lần này là chúng con được tự tay mình trao phần quà đến các em. Vừa vui vừa lo. Vui, vì được cô Liễu Duyên tin cậy giao cho vinh dự này. Lo, vì không biết mình có thể gửi đến cho các em những gì mà quý ân nhân, nhà hảo tâm muốn nhắn gửi cho các em không. Không phải chỉ trao quà cho các em, mà phải thực sự tiếp sức cho các em, động viên để các em thấy vui, để các em kiên cường chống chọi bệnh tật, để các em biết xã hội luôn bên các em, để các em rèn mình, trở thành người có ích. Buổi gặp gỡ trao quà đã cho con nhiều bài học về việc trao và nhận, về nghị lực trong cuộc sống.

Cuộc sống muôn màu, mỗi người một hoàn cảnh không ai giống ai. Đợt này đi với cô chú con đã có dịp được hiểu rõ hơn về cuộc sống hoàn cảnh của các em nhỏ. Có hai cậu bé đã để lại trong con nhiều suy ngẫm. Cậu bé mà con gặp tại

chùa Quảng Tế mồ côi cha mẹ. Em chỉ mới 14, 15 tuổi, em ở với bà nhưng là trước kia; Giờ bà em mất rồi, mất trong tai nạn giao thông lúc bà đang bươn chải kiếm tiền nuôi em; rồi em nghỉ học. Và một cậu bé nhi đồng mà con gặp tại bệnh viện TW Huế, em còn đang tuổi nhi đồng, đang quàng khăn đỏ đến trường, giờ đây cuộc sống của em không thể rời chiếc xe lăn, với 1 tay, 1 chân không trọn vẹn. Tai nạn giao thông ập đến, cướp đi của em đôi chân đến trường, đôi tay cầm bút và tâm hồn trong sáng. Cuộc đời thật lắm trớ trêu. Sao người khổ lại phải gặp những tai ương như vậy.

Lúc đến thăm các em trong con mang theo dòng cảm xúc của một con người: "thương xót", "đồng cảm", "may mắn", "trách nhiệm", "mong ước giúp đỡ", có khi nào cảm xúc của bản thân như lúc này không? có thật trong thâm tâm con cảm nhận được hết sự bất hạnh, và đồng cảm không? Hay con là một "tình nguyện viên phong trào" chỉ tham gia cho có? Con đi tình nguyện, con biết các em mắc bệnh hiểm nghèo, con biết người ta khó khăn, cực nhọc, cần giúp đỡ; và con tình nguyện đóng góp sức mình. Nhưng con không biết người ta "khó khăn như thế nào", "khốn khổ như thế nào" họ đã "vượt qua, chống chọi như thế nào"... Giờ con nhận ra, chỉ khi nào con có câu trả lời cho câu hỏi "như thế nào" thì lúc đó con mới là một tình nguyện viên thật sự để hiểu rằng cái "cho đi" là rất nhỏ so với cái đã "nhận" là rất nhiều. Cho cái hữu hình, hữu hạn, nhận cái vô hình, vô hạn nhưng rất hữu ích vì nó là những bài học về sự nghị lực, nó sẽ là hành trang theo con suốt cuộc đời sau này.

Kết thúc một đợt tình nguyện là dấu chấm trên một trang giấy, để bắt đầu những chuyến đi tình nguyện khác. Còn trong tâm hồn con mang nhiều dấu chấm hỏi tự vấn lòng mình khi kết nối các câu chuyện, vì những cảm xúc, những suy ngẫm, những trãi nghiệm trong mỗi đợt tình nguyện sẽ không bao giờ nguôi, không bao giờ là dấu chấm hết…Mãi mãi theo con.

Khi nơi đây con bắt gặp một nụ cười, thì đâu đó sẽ có những giọt nước mắt trong góc tối. Khi đâu đó có người ấm no, thì có người đói rét trên đường phố…Công việc tình nguyện không bao giờ là đủ là hết. Con mong được tham gia, được đóng góp chút sức trẻ, được cùng cô chú tổ chức nhiều đợt tình nguyện hơn nữa để giúp đỡ cho những hoàn cảnh bất hạnh để họ vượt qua số phận, trở thành người

có ích. Trái đất hình tròn và cuộc sống là một vòng tuần hoàn “cho” và “nhận”. Mong một ngày nào đó, đói rét không còn nữa, nước mắt sẽ ít đi.

Cuối thư, con vô cùng cảm ơn các cô chú đã lắng nghe, đã bỏ thời gian quý báu của mình đọc những tâm tư suy nghĩ,những chia sẽ của chúng con. Chúc cô, chú luôn mạnh khỏe, hạnh phúc, để tiếp tục thực hiện công việc ý nghĩa của mình.

Kính thư

Mai Thị Kim Hạnh